

Hij vertoonde zich

Esther 1:1-8

Uit het boek Esther putten wij zelden stof voor de prediking. Het Bijbelboek bevat een geschiedenis uit de tijd van de Perzische koning Ahasveros. Het gaat om de redding van een volk, dat in gevangenschap zat, door een vrouw, die ook gevangen was. Dat volk was bestemd voor een totale uitroeiing, verdelging. De naam van de vrouw is Esther. Het bijzondere van dit boek is dat de Naam van God hierin niet voorkomt. Maar dit betekent niet, dat Hij Zelf ontbreekt in dit boek. Integendeel! Wij zullen het zien: God Zelf is het, Die de redding van Zijn volk volbrengt.

Het boek Esther begint met het feest van Ahasveros. In de Bijbel vinden we vele geschiedenissen die samenhangen met een feest, met een maaltijd. Jozef maakt zich in Egypte tijdens een feestmaaltijd bekend aan zijn broers, die hem verkocht hebben. Op de feestmaaltijd van Belsazar – lees het boek Daniël – schrijft een onzichtbare hand met vurige letters op de muur. Jezus vertelt ook meerdere gelijkenissen, waarin het gaat om een feestmaaltijd. Het laatste boek van de Bijbel noemt zalig degenen die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams.

Het Woord van God beschrijft een paar karakteristieke trekken van de feestmaaltijd van Ahasveros.

‘Als hij vertoonde de rijkdom der heerlijkheid zijns rijks en de kostelijkheid des sieraads zijner grootheid ...’

De machtigen van deze wereld willen hun macht en heerlijkheid tonen, doen schitteren. De geneigdheid om zichzelf te vertonen zit diep in de natuur van elk mens. Wij vormen daar geen uitzonderingen op. Hoe vaak komt de verzoeker en zegt: Laat je schoonheid, laat je bekwaamheid, je verstand, je talenten zien, wees er trots op. Jezus werd ook verzocht, toen Hij in de woestijn vastte. Maar Hij wees de aanbidding van de duivel af, want Hij was niet

gekomen om Zichzelf te tonen, maar om de Vader te tonen. Hij kon zeggen: 'Ik heb U verheerlijkt op de aarde, Ik heb voleindigd het werk, dat Gij Mij gegeven hebt om te doen.'

In tegenstelling tot Ahasveros, die zichzelf toonde, hebben wij een Koning, Die voortdurend de Vader laat zien en op Hem wijst. Wij zijn ook op deze aarde om te wijzen op onze Vader, Wiens kinderen wij mogen zijn door genade, in Jezus Christus. Tegen Petrus zei Jezus: 'Of meent gij dat Ik Mijn Vader nu niet kan bidden, en Hij zal Mij meer dan twaalf legioenen engelen bijzetten? Hoe zouden dan de Schriften vervuld worden?' (Matth. 26:53-54a). De Schrift is vervuld, omdat Jezus de Vader liet zien. 'Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien' (Joh. 14:9). O, mocht Christus in elk van Zijn kinderen Zich zo uitbeelden, dat de mensen Zijn aangezicht in ons konden herkennen.

'... dat zij doen zouden naar de wil van een iegelijk.'

De maaltijd van de koning bestond uit twee delen: het eerste duurde honderdtachtig dagen, daar mochten alleen maar de zeer aanzienlijken aan deelnemen. Maar zo was de zelfvertoning van de koning nog niet volledig. Aan de feestmaaltijd werden nog zeven dagen toegevoegd. Dat feest vond plaats in de voorhof van de hof van het koninklijke paleis; hieraan mocht de bevolking van de hele stad deelnemen, kleinen en groten, in het eten en drinken. Je mocht niemand dwingen, maar je moest de gunst van elk mens zoeken.

Hier wordt ons het geheim van de vorst van de wereld ontdekt: hij wil bereiken dat iedereen zich uitleeft en iedereen zou doen naar zijn of haar eigen wil. Dit is de maaltijd van de wereldvorst. Wij bedenken het misschien niet eens dat wij deelnemen aan de maaltijd van de duivel als wij naar onze wil en ons goeddunken handelen, en dat we in dienst van zijn heerlijkheid staan. Hoe vaak hebben we de begeerte van onze ogen, mond en gedachten bevredigd. En het is ons goed bevallen, als we deelnamen aan zo'n feestmaaltijd! Maar hoeveel ellende kwam uit deze deelname voort. De bevrediging van onze wil beschadigt altijd een ander mens. Egoïst te zijn betekent, dat ik iets van een ander mens wegneem,

wat niet aan mij behoort. Voor mijn eigen genot neem ik de kuisheid van een ander mens weg. Door mijn uitrusten eis ik de rust en de vrede van een ander mens op. De bevrediging van onze eigen wil doet altijd pijn bij een ander mens.

De apostel Jakobus zegt dit zo: 'Vanwaar komen krijgen en vechterijen onder u? Komen zij niet hiervan, namelijk uit uw wellusten, die in uw leden strijd voeren? Gij begeert, en hebt niet; gij benijdt en ijvert naar dingen, en kunt ze niet verkrijgen; gij vecht en voert krijg, doch gij hebt niet, omdat gij niet bidt' (Jak. 4:1-2). Zo is de mens niet alleen vijand van God, maar wordt hij ook vijand van zijn naaste. Op de feestmaaltijd van onze zelfzucht vloeit bloed.

Geprezen zij God, dat Hij voor ons een andere maaltijd maakte. In Jesaja 25:6-8 lezen we: 'En de HEERE der heirscharen zal op deze berg alle volken een vette maaltijd maken, een maaltijd van reine wijn, van vet vol merg, van reine wijnen die gezuiverd zijn. En Hij zal op deze berg verslinden het bewindsel des aangezichts waarmede alle volken bewonden zijn, en het deksel waarmede alle natiën bedekt zijn. Hij zal de dood verslinden tot overwinning, en de Heere HEERE zal de tranen van alle aangezichten afwissen; en Hij zal de smaadheid van Zijn volk van de ganse aarde wegnemen, want de HEERE heeft het gesproken.' Dit is het avondmaal van de bruiloft des Lams. Dit heeft God in het offer van Zijn Zoon op de berg van Golgotha getoond. Wij zijn uitgenodigd op deze maaltijd. Het geheim van Jezus' maaltijd is, dat Hij niet kwam om Zijn eigen wil te doen, maar de wil van Zijn Vader. Op de maaltijd van onze eigen wil blijven wij ongelukkig, en maken we ook anderen ongelukkig. Als iemand gelukkig wil zijn, moet hij zijn eigen wil verloochenen, want we kunnen het ware geluk alleen in een geloofsdaad vinden, die in tegenstelling is met onze wil.

Een meisje dat een longziekte had, heeft haar vakantie doorgebracht door te helpen bij een moeder met veel kinderen. Ze leerde daar het geheim van de ware rust: 'Dit is de rust, geeft de moede rust, en dit is de verkwikking' (Jes. 28:12). Vele gelegenheden worden ons thuis en buitenshuis gegeven. Als wij in de kleinste dingen kunnen afzien van ons gelijk of van onze begeerte, dan verloochenen we onszelf. Dan nemen wij deel aan Gods maaltijd, wij veroorzaken vreugde voor anderen en nog meer voor onszelf.

Jezus zegt tegen Petrus: 'Een ander zal u gorden, en brengen waar gij niet wilt' (Joh. 21:18). Dit is de maaltijd van Jezus.

Welk doel beoogt de mens? Hij wil altijd zichzelf bedoelen. Op mijn eigen maaltijd eet ik het leven van anderen.

'Toen nu die dagen vervuld waren ...'

Eens komt elke maaltijd ten einde. Hoewel de feestmaaltijd van Ahasveros een halfjaar duurde, kwam er toch een eind aan. En wat kwam daarna? In de burcht Susan kwamen de alledaagse zaken terug: het zware juk, de leegte, onverschilligheid, ziekte en dood. Het gebeurde eens dat een klein meisje een stuk chocola at en intussen rolden de tranen uit haar ogen. 'Waarom huil je?' vroeg iemand die voorbijging. 'Omdat het bijna op is!' antwoordde zij. Zo is de wereld: haar vreugde, haar begeerte, haar heerlijkheid, zelfs de wereld is bijna op. Je hebt het amper gesmaakt, en je voelt de bittere smaak van haar vergankelijkheid al in je mond. 'En de wereld gaat voorbij en haar begeerlijkheid' (1 Joh. 2:17). Alleen datgene blijft, wat naar Gods wil is. 'Want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint?' (Matth. 16:26). Het is een maaltijd, die amper begon en al aan het eind is! Kan de mens gelukkig zijn op zo'n maaltijd, op zo'n feest?

Er was een verschrikkelijke koning. Hij organiseerde een maaltijd. Een van de gasten heette Damocles. De koning dekte een rijke tafel en nodigde zijn hoofdmannen en ambtenaren uit. Maar niemand van de gasten had trek, want de koning hing boven het hoofd van Damocles een scherp zwaard aan een paardenhaar. Wie kon trek hebben tijdens zo'n maaltijd, waarbij iedereen rekening moest houden met het feit, dat de haar elk moment kon breken en het zwaard Damocles zou doden? Ons leven is ook een haar, die zo snel breekt.

Er staat: toen nu die dagen vervuld waren. Zijn in uw leven al de dagen van uw eigen wil, van de wereldvorst afgelopen? Wenst u dat ze voorbijgaan? De wereld gaat niet vanzelf voorbij, ze wordt door vuur verteerd. Wij zijn niet in staat de dagen van onze verdorven oude mens voorbij te laten gaan.

De Bijbel laat ons zien hoe we onze eigen wil kunnen opgeven.

Johannes de Doper wijst op Jezus. Hij is het, Die doopt met de Heilige Geest en met vuur. Onze verdorven oude mens moet sterven. De mens moet door de doop begraven worden en door de Heilige Geest worden wedergeboren. Het vuur symboliseert de Heilige Geest, Die ons wederbaart. Jezus maakt een eind aan de oude maaltijd, maar we moeten dit aan Hem vragen: 'Heere Jezus, ik wil mijn maaltijd niet, maar ik ben niet in staat om er een eind aan te maken. Maakt U mij deelachtig aan de tweede schepping, door Uw Heilige Geest.'

Wij kunnen in dit leven al aan Gods maaltijd deelachtig zijn. De voorsmaak van de hemelse maaltijd kunnen we nu al proeven. 'Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden' (2 Kor. 5:17).

Zijn leven in beeld

Vader en moeder Visky met hun kinderen (v.l.n.r.) Lászlo, Zoltán, Piroska en Ferenc.

Bij het Verdrag van Trianon in 1920 werd Hongarije ontmanteld. Een van de grootste delen van het oude Hongarije valt sindsdien onder Roemenië. Andere delen gingen over in handen van Joegoslavië, Oostenrijk en Tsjecho-Slowakije. Bron: reddit.com

Ferenc Visky trouwde in 1945 met Julianna Sollich.

Bruiloftsmaal in Kisvárda na het ja-woord in de kerk van Kisvárda (Hongarije) op 2 november 1945.

Pastorie te Chet.

In 1956 verbuisde het gezin naar Cbet (Magyarkéc), in de buurt van Marghita, waar ze tot de arrestatie van ds. Visky in 1958 woonden. Foto: de Hongaars Gereformeerde Kerk van Cbet.